

Trafiks Vedkommende at benytte Privatbanerne, maa betale, hvad det koster at drive Banerne, og desuden igennem deres Skatter til Staten yde Bidrag til Statsbanedriftens Underskud, saa man kan sige, at de, som bor ved Privatbanerne, ikke alene maa betale den høje Takst paa deres egne Baner, men tillige maa betale for dem, der benytter Statens billigere Baner. (Se Bilag 3).

For at lette Overskueligheden er der som Bilag 4 optaget en Sammenligning af den lokale Trafik til og fra en Del Byer, hvortil der fører baade Privatbaner og Statsbaner. Resultatet af denne Undersøgelse er, at der kun til og fra Aarhus er flere lokale Rejser paa Statsbanerne, hvorimod Antallet af Rejser paa Fyn er omtrent dobbelt saa stort paa Privatbanerne som paa Statsbanerne.

Af det anførte vil det ses, at det er en meget stor Del af Befolkningen, som er henvist til at benytte Privatbanerne i deres lokale Trafik og betale, hvad Driften koster, og som desuden maa betale igennem deres Skatter for dem, der kører for billigt paa Statsbanerne. Dette er ikke Lighed for Loven.

At foreslaa og anbefale en Forhøjelse af Taksterne saavel paa Statsbanerne som paa Privatbanerne er ikke nogen taknemmelig Opgave, men naar Nødvendigheden kræver det, bør man ikke vige tilbage af den Grund. Det har ogsaa vist sig, at saa godt som alle Privatbaner, der som Regel styres af erfarne kommunale Mænd under Tilsyn og Kontrol af Ministeriet, har forhøjet deres Takster med omkring det dobbelte af, hvad Flertallet her stiller Ændringsforslag om.

Endelig skal man bemærke, at Flertallet beklager det store, stadig stigende Underskud ved Statsbanedriften, som vistnok til Dels kunde være undgaaet, hvis man havde fulgt Privatbanernes Eksempel.

Med Hensyn til de af Flertallet foreslaaede Ændringer er den væsentligste den, der sletter Moderationen for Nærtrafikken. Flertallet har den Opfattelse efter de

foreliggende Oplysninger angaaende Takster paa de korte Afstande, at det vil være ganske umuligt fra Statens Side at opretholde et saadant Misforhold overfor Landets Borgere.

Et *Mindretal* (Poul Christensen, Jørgen Hald, Johan Hansen, Albert Jensen, Lewinsky og J. P. Møller) indstiller Lovforslaget til *uforandret Vedtagelse*.

Udvalget forudsætter, at der gennem Indenrigsministeriet træffes en Ordning for Varer med Maksimalpriser, saa Fragten ikke hidfører ganske urimelige Uligheder for de handlende, der omsætter disse Varer.

Ændringsforslag.

Af et *Flertal* (Jørgen Berthelsen, Marie Christensen, Dalsgaard, Ejsing, Frandsen, Lange, Laursen, Nørgaard og Tvede).

Til § 1.

1) 7 a. 2den Linie: „4,25 Øre“ ændres til: „4,75 Øre“, „og . . . lavere“ udgaar.

2) 7 b. „39 Kr.“ ændres til: „45 Kr.“, „26 Kr.“ ændres til: „30 Kr.“, og „13 Kr.“ ændres til: „15 Kr.“

3) 7 d. udgaar.

4) 8. 2. „3,5 Øre“ ændres til: „3,75 Øre“, „1,75 Øre“ ændres til: „1,875 Øre“ og „0,90 Øre“ ændres til: „1,07 Øre“.

5) 8. 2. Til næstsidste Stykke føjes: „Dog maa Nedsættelsen kun undtagelsesvis medføre, at Fragterne derved nedsættes til et Beløb, der ligger lavere end de efter Loven af 1911 fastsatte Takster, forhøjet med 66 pCt.“

6) 8. 3. „60 Øre“ ændres til: „70 Øre“.